

Novák Valentin

**Öreg poét' tanácsai a
zsenge ifjúnak**

Írnál, ha élnél?
Vésd fejfádra: bölcsődnél
mit duruzsoltak.

Hogyan írj? Ritka
szavakkal buja árvízt.
Árral a semmit.

Emeld magadhoz
a formát! Ha megzavar
szertetőrik majd.

Hírért sose írj!
Hisz elporlad, ki vinné,
vagy pénzre váltja...
Kincsért sose írj!
Hisz elporlasz és híred:
„Pénzsóvár” – marad.
Miért írj? – kérded.
A vízfutás, ha zavar,
vess belé követ!

Írd vízimadár
égbe-szökését. Fent, Lent
kímélje eszed!

A legszebb eposz,
szent apoteózis: a
pont kirakása.

Bölcselni haiku
kell! Írni botor tett, tudd!
A haiku virág.

Ha mégis írnál:
add el a tust, a papírt,
s ülj ki a kertbe!

Izzásból kiszakajtjuk

Éget az ég, e szent lepel-izzás.
Rajta krisztusi arc negatívja.
Püspöki, mélylilaságban fullad
tarló, déli tűzön a pacsirta.

És kabóca reszeli bilincset.
Még maholnap kiveti a kincset
föld-mély, aranyat, rezeket rejtő,
s fordul az égnek a hajdan-lejtő.

Nyelvel a tűz, a minden-emésztő,
láng-gyerekek ipiapacsolnak.
Füst szaporáz az égre, vizet kér,
és fellegi tömlők szakadoznak.

Vízi iramban ide-oda lények –
elszomorodnak az ősi fehérjék.
Szénvegyületben lakik-e a lényeg –
bontja e kétely az Isten erélyét.

Tépázott agyú zengzeti költők,
szétázott Duna-part sara rajtuk...
Bujdos a ritmus, a rím tovafut...
„Négy-elem-izzásból kiszakajtjuk!”

Lég, te kavarsz huzatot,
cikloni örvényt bennünk.
Szertehajított szók közt
te segíts törvényt tennünk!

Föld, te inogsz meg alattunk,
ha borba hanyatlik az est...
Tartsd meg a táltosi létrát,
míg verset égre tapasztunk...

Víz, te csobogj által tudatunk
kőteraszán, finomra csiszold!
Jövőbe kovászt szavalunk, hogy
ne legyen kor s ítész mi kiolt!

Tűz, vörös izzás, ennyi legyél csak!
Vers-tűz köre az Isten-egésznek,
lűktesd mivelünk csönd-bölcs magadat –
ritmusodon nem fog ki enyészet.